Any XV. — Núm. 717 15 CENTIMS Barcelona, 13 de Desembre de 1922

PAPITU

—Què pendrà?
—Yo no. La senyora.

Bar-Restaurant-Charcuterie L'ATLANTIDA

Concerts Gran terrassa : Coberts a 3'50 i a 5 ptes. i a la carta **Autos**

Espaioses reservats amb tot el luxe i confort moderns

TELEFON 2219-G. **PLAÇALESSEPS, 4**

Vol vostè saber l'hora exacta?

Faci's fer els seus rellotges a la rellotgeria **LA INTERNACIONAL**, el taller més important de Barcelona, dotat d'eines i instruments d'alta precisió. Arreglaments i compostures a tota perfecció, garantides per dos anys. — 59, carrer del Rec, 59. Baix de Sant Pere, 35. Antic de Sant Joan, 2. Telèfon 1742 A.

Nota : Avisant per telèfon passarà un operari de la casa al seu domicili.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA
(Per a senyors i senyores)
CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA
SENSE FIADOR ! : RESERVA ABSOLUTA
Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

TABACS HAVANS

Gran assortit de caixes de superiors marques de la Havana, des de 25 pessetes a 125. Cèsars «Hoyo de Monterrey» a 5 pessetes cigar. Cigarrets i picadures ingleses i egípcies. — **Rambla de les Flors, número 16.**

Perdua de temps

MAQUINA D'AFAITAR

COM EL MILLOR MODEL CONEGUT

Estoig, màquina i sis fulles de recanvi

Pessetes 3

De venda : **Carrer de la Princesa, número 11**
(Articles alemanys)

Estalvi de temps i diners

Camera Sevillana

Balmes 10 — Barcelona

—Vinc a **La Camera Sevillana** segura de trobar mobles bons i en bones condicions.

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 13 DE DESEMBRE DE 1922

PAPITU

HEM tocat les dones per tots cantons—com a tema d'aquestes cròniques setmanals. — Les hem tocat vestides, despullades; solteres, casades i vídues; rosses, castanyes i morenes; formoses i lletges; grasses i magres. No hem deixat res per verd, quan de la dona s'ha tractat; i ja ens semblava que l'assumpte no donava més de si, quan, de cop i volta, se'ns ha ocorregut que encara no havíem parlat mai amb la deguda atenció de les solteres velles, dit en altres termes, de les que es queden per vestir sants, o sia, de les mal anomenades *ties*.

La dona—deia Sant Tomàs, i ho dic jo que hi entenc més que ell,—la dona soltera fins els vint anys és un àngel; dels vint als vint-i-cinc és una bona noia; dels vint-i-cinc als trenta—si encara no s'ha casat—és un orgue de raons, i dels trenta per amunt és pitjor que la febre *amarilla*.

Quan una noia que s'ha passat la joventut en eterna festa major, ballant tots els valsos de socis, arriba als trenta anys sense xicot que la vulgui fer mare dels seus fills, més valdria que Nostre Senyor se l'emportés!

Quan la cara de les noies perd aquella lluentor natural de la jovenesa, sobre de la qual rellisquen els polvos, i adquireix el to mate i la consistència barroera de les taronges de pell groixuda; quan els polvos es queden enganxats a la cara, enfarinant-la; quan els ulls marquen arran de comisura la terrible pota de gall, el caràcter de les dones, fins de les més suaus, es transforma com per art d'encantament.

Ja sé que hi ha dones que han vingut al món per a ésser taquilleres de cine; però, en general, les dones han nascut per a ésser mares, o, quan menys, per a provar-ho. Així és que el sagrament del Sant Matrimoni, que els proporciona l'ocasió de posar-se a tret, és sagrament desitjat i esperat per la immensa majoria de les dones. Casar-se és, per a les dones, comprar un «pase» de lliure circulació per dintre dels llençols, i sabut és que, en aquest indret casolà i, generalment, confortable, és on es produeix el més gran miracle de la vida: la unió dels dos sexes contraris, que, en un moment donat, parteixen les diferències. L'home li diu a la noia-núvia: «Tingui, si és servida!», i la noia, que en aquell precís instant passa a la categoria de dona, li contesta: «Ai! Gràcies, jove. No esperava *menos* de vostè!»

Cal dir, però, que de vegades sí que esperaven *menos*—i això és bo pel marit;—però també cal dir que moltes vegades esperaven més—i això és molt dolent pel marit.

Però, sempre, aquest «no esperava *menos*» vol dir que la noia esperava, que espera eternament mentre és noia, que espera un *algo*—que no és aquell *Algo* d'en Bartrina,—un *algo* que no ha amidat ben bé amb el pensament, però que veu en somnis, de color de rosa i entre boires de fantasia.

Si té molta, molta pressa de copsar aquest *algo* que l'home li pot proporcionar, se'n va al cine. El cine ha *adelantat* els aconteixements. El cine és una veritable escola de la vida. En el cine s'instrueixen les noies amb una rapidesa extraordinària, i tot allò que anys enrera trigaven tant a assolir, de bones a primeres, el millor dia ho troben en el cine, gairebé sense cercar-ho. S'hi topen de mans. En el cine, la noia rep com una impressió d'avenç del que serà el secret del matrimoni, que per aquest sol fet deixa d'ésser secret. Tanta experiència adquireixen de l'home en el cine gairebé totes les noies, que de seguida us diuen si Fulano és una bona peça, si Fulano de Tal és curt de gambals, si Sutano té molta barra o no en té gaire, i parlant del futur casament de qualsevol xicot, us diuen que ho té molt pelut, etc., etc.—ara he posat això d'etcètera perquè no se m'ha ocorregut cap més ximpleria.

Altrament, veig que escrivint, escrivint, he marxat del tema, i tampoc avui he tocat la qüestió de les *solterones*, que és, com si diguéssim, tocar-los-hi el voraviu.

Ja sé que em poden dir que el voraviu de les *solterones* no té res que desitjar; però jo els puc contestar que no sóc gens escrupulós, ni ho puc ésser, en matèria de dones, perquè és diferent que jo fos un jove d'aquells que quan passen pel carrer, les noies se'ls miren de reüll i pensen: «Quin *pollo* més simpàtic! M'hi casaria!» Però si jo sóc un tomaquet que no agrado ni a les llevadores sense títol, com volen que tingui pretensions? I prou, que si començàvem a parlar clar potser acabaria per ofendre'm jo mateix.

DIETARI D'UN «PRIMO»

Es diu Magda i és una perla. L'he descoberta en un cafè concert. Hi vaig entrar un diumenge instigat per la moixaina enervant d'una jornada calurosa. Heu's aquí la història dels meus primers passos en el laberinte de Citérea.

Tot bevent un cafetó, observava atentament aquesta dona. Els seus ulls estaven tan carregats de desitjos com els meus. Ens vam compendre sense ni tan sols canviar dues paraules. Quan va deixar-me tastar per primera vegada la joia més gran del món, Magda em digué:

—Dóna'm tant com puguis, que necessito molts diners.

Li vaig donar les vint pessetes que em quedaven.

—Jo sóc molt vergonyosa, saps?—em digué ficant-se-les a la bossa.—Si jo t'estimo, si he quedat fletxada tan aviat, és per culpa dels teus ulls. Jo no sé el que faria per aquests ulls!...

I mentre deia això anava passejant els seus llavis calents per damunt de les meves parpelles. Si dos ocells del Paradís m'haguessin fregat llurs ales, no m'haurien donat una sensació tan dolça.

Quan li anava a demostrar que no estava encara vençut, em digué:

—No, fill meu; no espremis el teu cor. Sempre ens tenim d'aixecar de taula amb una mica de gana; és un bon principi. Torna un altre dia.

Al dir això, callà i abaixà els ulls tota vermella.

—Què tens, àngel meu?—li vaig preguntar jo, tot consternat.—T'he ofès? Parla. Estic disposat a reparar.

Ella somrigué i em contestà, acariciant-me la barballera:

—Oh, no! T'has portat molt correctament. Estic contrariada perquè em veig obligada a fer-te una declaració. No goso a dir-te que, quan tornis, em portis algunes pessetes més.

A l'acabar de dir això, m'omplí de petons.

—Oi que em perdones? Si sabia que surts d'aquí malpensant de mi, m'estimaria més no tornar-te a veure.

Vaig apressar-me a calmar-la, i el diumenge vinent li vaig donar onze pessetes amb deu cèntims. Tot el que tenia. Ella en va quedar contenta i em va dir:

—Que n'ets de bo! Em salves la vida. Tinc de demanar-te un altre favor... Tot són desitjos, saps?, i jo em penso que estic embrassada.

—De debò? I és meu?

Ella m'abraçà com una boja i m'omplí de petons i de babes. Després, amb els ulls baixos, em digué:

—Voldria escorcollar les teves butxaques.

I sens esperar el meu permís me les regirà frenèticament.

—Ara ja estic tranquila, perquè veig que no portes lletres d'altres dones. Si una altra s'interposés entre jo i tu, no sé què seria capaç de fer! Demés, també he vist que no portes cap més diner per anar amb qualsevol donota.

Quan penso amb la grandesa d'ànima d'aquesta xicota, les llàgrimes em vénen als ulls.

I després encara hi ha mals amics que tenen ganes de fer-me renyir amb ella. Tot és enveja. Mireu si és prou, que ara acabo de trobar a un company i m'ha dit que l'acabava de trobar entre dos guàrdies de seguretat i borratxa com una sopa. No ho crec, vaja, no ho crec!

Tot és una infàmia teixida per la ràbia que els inspira el meu amor.

FAUNE VELL

LA POBRA LAIETA

La senyora de Fornaguera acabava de llegar una minyona: una xicota de fora, jove i vistosa, amb les galtes roges com dues pomes madures pel sol. Es deia Laieta i tenia divuit anys.

—Com! No sap llegir ni escriure?—va preguntar-li la senyora.

—No, senyoreta—respongué la noia, avergonyida, donant tot seguit una pila d'explicacions del perquè no havia pogut arribar mai a aprendre de lletra.

La senyora acostumava pagar cinc duros i la vida a les que sabien llegir i escriure, és a dir, a les minyones il.lustrades; però a aquesta no els hi podia pagar, cinc duros. Per fi, després de molt debatre, i davant dels precs de la Laieta, va consentir pagar-li el mateix sou, amb la condició de què hauria de fer algunes feines més de les acostumades.

Ben aviat va captar-se la Laieta les simpaties de tota la família. Tots procuraven refinar i pulir els modals de la pageseta, ensenyant-la a somriure d'una manera diferent de les altres minyones, que sempre sembla que les deguin i no les paguin. Li compraren una tauleta amb rodes per

a servir el te i la van vestir com si fos la minyona d'uns marquesos.

Els senyors sortien molt sovint—ja li ho havien avisat,—i una de les condicions imposades, era que s'havia de cuidar del nen, únic fill del matrimoni Fornaguera, que es deia Jordi. Era aquest un nen de nou anys, rosset i prim; bon noi, molt reflexiu i amable. No trigaren gaire temps a ésser dos bons amiguets.

Un dia que els senyors havien sortit, la Laieta va preguntar a en Jordi:

—Saps llegir i escriure, tu?

—Una miqueta—respongué el nen,—sobretot si la lletra és gran i clara.

Ella es va treure tot seguit de la pitrera una carta, entregant-la al nen, el qual va desxifrar-la victoriosament. La mare de la Laieta li demanava que li enviés diners.

—I no diu res més?...—va preguntar la minyona.

—No: res més.

Cada vegada que els papàs del nen sortien, en Jordi feia companyia a la Laieta, que estava sempre trista, molt trista... En Jordi l'abraçava i l'aconsolava. Un dia, fins li va oferir vint-i-dues pessetes que tenia estalviades.

—Gràcies, nen—va dir-li;—però voldria demanar-te un favor... Voldries escriure'm una carta?

—Amb molt gust.

—Però no has de dir res a ningú, eh?

—T'ho prometo.

I prenent un paper de cartes del despatx del seu papà, va dir-li:

—Ja pots dictar.

La Laieta, després de donar el nom i l'adreça que havia de dur el sobre, amb gran emoció i mig plorosa, va dictar:

—«Estimat Artur: Et prego que no siguis tan negligent i poca-paraula; fa molt temps que no has vingut a veure'm, i jo tinc de fer-te saber quelcom del que ja t'havia parlat les darreres vegades que vas venir...»

Va dubtar un moment, i després va seguir dictant:

«Estimat Artur, em sembla que estic en camí de tenir un nen. Escriu-me tot seguit que no em deixaràs i digues-me el que dec fer; d'altra manera, moriré de pena. Artur, si em veiessis, tindries pietat de mi!...»

Un cop la carta fou closa, la Laieta va quedar satisfeta. S'havia tret un pes del cor. En Jordi no li va preguntar res i guardà el secret com una persona gran. La Laieta, des d'aquell dia, esperava impacient tots els correus, però la resposta no arribava. Cada dia estava més trista i desesperada.

Un dia en Jordi li digué tímidament:

—T'escriu molt poc, Laieta.

Ella va contestar-li amb un gest de malhumor i de desesperació...

—Es precís arreglar això de la millor manera possible—va pensar el noi.

I agafant un paper va posar-se a escriure una carta, firmant barroerament «Artur» i va tirar-la al bussó.

A l'endemà el migdia, el carter va deixar una carta per a Laieta Baró. Era la carta d'en Jordi. La minyona va tornar-se groga, i tremolant agafà el sobre...

—Dóna-me-la: jo te la llegiré—digué en Jordi.

I va començar:

«Estimada Laieta: Estic molt bo. No passis cap pena per mi. Surt i vés al teatre sovint. Quant al nen, si vols comprar-lo, no vagis pas a París; jo te'n portaré un quan vingui a veure't un d'aquests dies. Aquí a pagès el trobaré més baratet.»

La Laieta va quedar tota estranyada davant la resposta de l'Artur; però en Jordi, convençut, va afegir:

—Veus, dona, com no tenies motiu per a inquietar-te?—I acabà dient:—Em resulta simpàtic, veus?, el teu promès!...

LA QUE VA AL CINE

L'ANGELETA té una passió boja pel cine. Quasibé no comprèn que sia possible sopar, sense tenir el cor encongit pels sofriments de la Nazimova o per les aventures d'en Douglas Fairbanks.

La seva mare, la senyora Madrona, que sempre dormiria, també és amiga del «cine», perquè amb les musiquetes poca-soltes que hi solen tocar hi ha trobat la manera de dormir dolçament, sense masegar el llit. Demés, la noia és casadora...

Ja ho sap que la ronden els xicots; però una mare què ha de fer, sinó els ulls grossos, per si aconsegueix col.locar la noia?

L'Angeleta també té ganes de casar-se, encara que fos sense raptar-la. Es clar que raptant-la fóra més bonic. Fugir en auto, córrer carreteres inacabables, estimbar-se per abims afrosos..., i, és clar que sense fer-se mal, per l'Angeleta hauria estat l'ideal. Però els xicots del cine no tenien auto, ni ganes de fugir, sinó d'arrambar-se, d'estar-se prop del foc... En una paraula, de fer molt camí, sense moure's del lloc, i sense fer més que vorejar l'abim. Res d'estimbar-se.

La senyora Madrona, doncs, que sap el que convé a la noia, la du al cine.

—Apa, Angeleta; ja estic... Anem?

—Sí, mamà!

De cop la mamà, que encara no dorm, veu els pantalons de la noia damunt d'una butaca.

—Però, Angeleta! Que no has pensat en els pantalons?

—Sí, mamà! Però com que has dit que anàvem al cine!

I la senyora Madrona, pegant-se un cop al front:

—Tens raó, Angeleta... Anem!

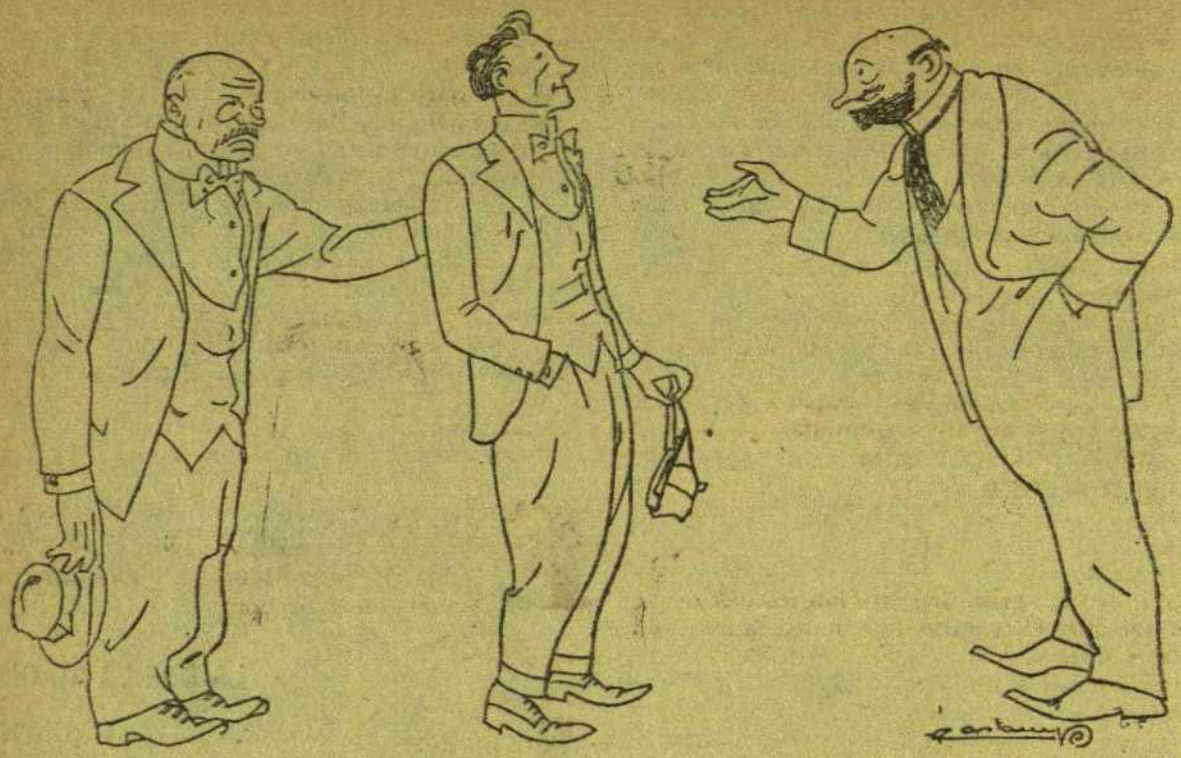

—Aquí on me veu, guanyo els diners a pelades.
—Es fabricant?
—No. Sóc barber.

DELÍCIES DE L'ENGANY

I

Mig vestida o mig despullada, asseguda davant del tocador, la Pauleta acaba d'escriure una adreça en un sobre triangular.

La porta s'obre. Es presenta un jove elegant, correcte.

La Pauleta, ocupada en escriure «Interior», es pensa que acaba d'entrar la serventa, i diu, sense aixecar els ulls:

—Júlia, portaràs immediatament aquesta carta.

—No hi mancaré pas—diu el que ha entrat, el qual ja tenia la preciosa missiva.

La Pauleta el mira, una mica estranyada.

—Com és això? Tu aquí? Per on has entrat?

—Per la porta. I tu, quan sortiràs?

—Dintre mitja hora.

—Dinarem junts?

—Home..., valia la pena d'advertir-me!

—Però, què hi tens en aquest caparró? Aquest matí, abans d'anar-me'n, m'he apropat al teu llit, on dormies amb la serenitat d'una consciència pura...

—Per què rius?

—Perquè estic alegre. T'he dit: «Ja estàs previnguda per anar aquest vespre...?»

—...de xerinola. Ja me'n recordo, però no em creia que fos per a sopar. De les dotze per avall, estic a la teva disposició.

Ell s'havia assegut, fent giravoltar el sobre triangular entre els seus dits, mentre la Pauleta seguia estucant-se.

—Així—digué mirant l'adreça encara fresca,—vas amb això?

—Amb *això*! Et prego de tenir una mica de respecte pels meus amants!

—Promet que no te l'estimes!

—Però, per què ets així? Tu ja no et recordes dels tractes que vam fer? La sola explicació de la nostra bona aliança, és que conservem la llibertat. Si juguem a Dafnis i Cloe, no tenim raó de seguir..., cosa que no ha passat durant els dos llargs i curts anys, gràcies a aquests, que treuen la monotonia del paisatge i que són la causa de què m'estimis més.

Calla per posar el dit sobre el botó del timbre.

—Em permets que faci portar aquesta lletra on va adreçada?

—Fes el que vulguis.

La serventa surt, i la Pauleta s'acosta a ell, allargant-li els llavis. Ell dubta.

—No? Doncs posa'm l'abric.

S'estableix un silenci de minut. Després:

—Pauleta.

—Què vols, reiet meu?

—Amb qui m'enganyes?

—Amb el que tu vulguis.

—Jo no vull que m'enganyis amb ningú.

—Doncs t'enganyaré amb el que voldré.

—Pauleta!

—Reiet meu!

—Estàs contenta perquè soparàs amb aquell?

—Jo no sopo amb ningú que em descontenti. Es un jove bastant agradable...

—I què dieu durant aquestes cinc hores?

—Em parlarà de la seva mare. I què penses fer tu fins aquella hora?

—Res.

—Aprofita aquest temps per ficar-te al llit. Ja ens trobarem allà, dintre del nostre gran llit...

—Què és això que em dónes?

—La clau.

La serventa s'apropa discretament a ella i pronuncia una frase en veu baixa.

—Què? Un senyor? Fes-lo esperar en el saló i digues-li que ja hi vaig de seguida.

En Gabriel s'aixeca i agafa el barret.

—Fins a les dotze, doncs.

II

Agegut en el gran llit, en Gabriel des de les dotze que mira el rellotge, que marca la una, dos quarts de dues i les dues... Té una mica de febre i fa esforços per adormir-se.

De sobte, la porta s'obre. Fa un bot, es posa el pantalon, obre la porta i es troba davant de la Pauleta, que entra alegre, una mica boja, saltant-li al damunt, arrapant-se-li al coll i voltant-li la cintura amb les cames.

—Vida meva! No em renyis si he trigat... Que n'estic de contenta de veure't! Estic una mica ubriaga, saps?

—I si et deia que t'he trobat a faltar molt? Es molt simpàtic i fa cara d'estimar-me, saps? Em mirava sense moure's, i després s'ha ajupit com un cadell... Però si tu sapiguessis com te trobava a faltar!...

—Es veritat?

—Els seus deu dits plegats no valen el que val el teu. No ho veus com l'apoteosi, el minut suprem, el guardo per tu! Vina, vina en el gran llit, i tots dos ocuparem aquell tros calentó que fins ara has ocupat tu sol!... Vina, vina en el bressol gronxat per l'ardència comprimida dels que són meus sense ésser jo de cap i sols ds tu, de tu, cor meu, màquina de plaer meva!... Té!

III

Han passat tres dies.

—Pauleta: per què no véns al meu costat?

—Que n'ets de pesat!

—Vull tenir-te a prop... Ja no em mouré, ni parlaré, si és que et molesto. Sí: si et parlo serà amb tanta dolcesa, amb tanta religiositat, que et semblarà sentir el sospir de l'oreig o el murmull de les ones.

Ella alça les espatlles.

—Poeta!

—I tu?

—Jo? Hi ha moments que fins m'avorreix el parlar en prosa.

S'aixeca amb peresa, s'asseu al costat d'ell, que prova en va de vèncer la seva lassitud. Ella abandona les seves mans, els seus llavis i els seus interiors amb indiferència. Ell l'atrau suaument i li xiuxiueja a l'orella, amb un somriure poruc:

—Pauleta. Em sembla que fa molt temps..., molt temps que no m'has enganyat...

LA BATA D'EN RAMON

En Ramon era músic, i a conseqüència de la música va quedar sord com una campana. El pobre home es va passar vint anyets tocant el bombo!

L'altre dia en Ramon, de bon matí, rebé la visita de dos amics, als quals sortí a rebre ficat dins d'una bata, peluda i de força abric, de colors la mar de fantàstiques.

Els dos visitants comentaren en veu baixa la virolada vestimenta del seu amic. Aquest, coneixent-ho, encara que no ho sentia, es disposà a sortir-los-hi al pas, a l'ensems que li feien aquesta pregunta:

—I la teva muller, Ramon?

—Rieu-vos-en tant com volgueu, però em va força bé. Es un xic vella, és cert, i molt peluda, però un cop hi sóc dins, m'hi trobo molt a l'hora. M'escalfa que és un «contento».

LES CONFESSIONS D'EN JAUMET

Després de vint anys de no haver-se confessat, en Jaumet decidí fer-ho.

M'acuso, Pare, d'haver robat dues llonganisses a la mestressa.

—Mal fet, fill meu! I te les vas menjar?

—No. Les tinc amagades al camp, sota de la pedra del pou!

—Cal que resis sis parenostres!

A l'endemà en Jaumet anà a cercar les llonganisses i no hi trobà res. I, està clar, malpensà del rector.

Al cap de pocs mesos tornà a confessar-se.

—Pare! Tinc una xicota molt maca!

—Això no és pecat...

—Es que es deixa..., sap?

—Malament! Això sí que és ofendre a Déu. I... on viu? Qui és?

En Jaumet es recordà de les llonganisses.

—Un rave, li ho diré! Que es creu que bado?

NO SÉ QUÈ HI VEU...

(*Creació dels «Moritas»*)

I

Ell. — Es seu el meu amor, graciosa modisteta.
Ella.—Ai, jove, per favor, no em faci més l'aleta.
Ell. — En fer-me aquest paper, es veu que li faig [nosa.
Ella.—De veres, un obrer per mi és molt poca [cosa.
Ell. — Que per vostè sóc poc? Que en va d'equi- [vocada!
Quan sàpiga el que sóc, caurà mig des- [maiada.
Ella.—Que jo cauré? I per què? Que es creu que [sóc en Maura?
Ell. — Les noies com vostè s'exposen sempre a [caure.

Tornada:

Ella.—No sé què hi veu, si a mi em vol conquis- [tar;
posi's tranquil i faci's retratar.
Ell. — Fóra amb vostè la vida un paradís
molt feliç.

—Cada vegada ho entenc menys! Sóc de la quinta d'en Castelar, i em diuen que no sortiré d'aquí fins que hagi complert els 30...

Ella.—I trescâ eternament,
no és així?
Obrers a mi? Ni en broma, francament.

II

Ella.—Retiri's, per favor.
Ell. —No ho lograrà, videta,
perquè pel seu amor jo perdo la xaveta.
Ella.—Amb un vestit així, al meu costat fa pega.
Ell. — Ja me'n veurà lluí un de color mantega.
I fins em posaré rellotge de *pulsera*.
Veiam si li aniré a l'hora, *sandunguera*.
Ella.—Per 'nar més disfressat, posi's un nas, [tanoca.
Ell. — No en tinc necessitat. Si semblo en Sàn- [chez Toca!

(*Tornada*)

III

Ella.—I quin ofici té, que no ho ha dit encara?
Ell. — Doncs, miri: sóc botê.
Ella. —Ja és bon ofici ara!
Ell. — I es guanyen eixes mans sis duros cada [dia.
Ella.—Per què no ho deia abans, i ja el meu [cor tindria?
(Caram! Quin bon partit!)
Ell. —(Començo a fer-li peça.)
Ella.—Casem-nos tot seguit.
Ell. —Redéu, que va de pressa!
Ella.—La mare hi vindrà bé...
Ell. —Té mare? Vaja un vici!
Així no farem rê!
Ella. —Que la vol de l'Hospici?

Tornada:

Ell. — No sé què hi veu si a mi vol conquistar!
Posi's tranquila i faci's retratar.
Ella.—Fóra amb vostè la vida un paradís
molt feliç.
Ell. — I sa mare el serpent,
no és així?
Sogres a mi? Ni en broma, francament.

Recital:

Ella.—Em planta i em deixa aquí,
mateix que un estaquirot;
des d'ara, al primer xicot
que passi li donc el «sí»,
malgrat que sigui un burot.

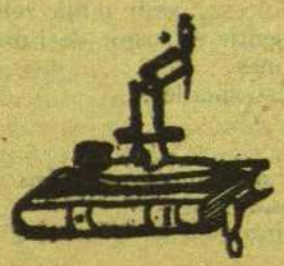

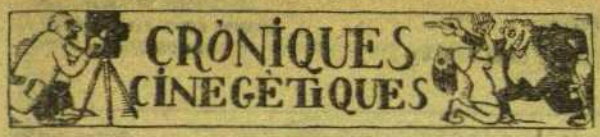

● CINIQUES, QUE TOT VE DE CINE

AL «Kursaal», gran cine i cine gran, en el qual, dit sigui sense malícia, hi fa un fred que els déus s'hi glacen, vàrem fer cap, per a gaudir del bolxevisme, que ens té el cor robat. Perquè, el que dic jo: entre lo poquet que hom té i lo que ens toqui quan arribi la repartidora, ho passarem d'allò més bé.

La caravana de la muerte és una pel.lícula de *dos jornadas*. Dit queda que és una tabarra, en quant a la quantitat. Per la banda de la qualitat, no és cosa de l'altre barri. Mirada per la banda de l'interès..., d'aquella manera!

Així feta la presentació «en globo» de la indicada pel.lícula, passarem, si vostès ens ho permeten, a indicar-los-hi l'argument, la trama, el desenrotllo, com si diguéssim, de la cosa.

Ho agafem uns dies abans de la *guerrarupea*. Uns senyors russos se la campen pels seus respectes; només els amoïna el fred i la neu. Cada senyor té un rei al cos i un fuet. I, cop de cetre per aquí, cop de fuet per lla, està el poble—que, encara que rus, no és *hambriento*—més tip que si tingués de tractar amb els moros.

Ve la guerra i ve allò del bolxevisme. El senyor aquell es fa «guàrdia roig», una espècie de súbdit d'en Millan de Priego, però no tan guerrer i sense en Millan de Priego, que ja és un consol.

La senyora es posa un mocadoret al cap i se'n va a plaça. Així com quinze vegades a cada u, els volen afusellar, però no afusellen res. Llengua i paveria d'en Lenín!

A la fi se'n van de Rússia i diu que vindran a Espanya, que és el país més ben endreçat del món.

I és que a Rússia diuen moltes tonteries.

I com que ja són fora de Rússia, i ja poden menjar, i ja no afusellen ningú, i la gent té calaixera, i es fan Pomells de Joventut i no es coneixen més Soviets que una de molt dolenta que balla rumbes al Paral.lel, s'acaba la llauna i la «panícula» i hom (ja diem «hom») se'n va a casa seva camí de les amables seques, perquè de tant veure patir gana se li ha posat un estómac com si hagués pres vermut.

Havem rebut mil cinc centes trenta dues cartes, dient-nos per què no havem dit res de *Las almas*, aquella «cosa» cínico-lírico-ballable-sacro-religiosa que varen fer al mateix «Kursaal».

Tenim molt de gust en fer saber a *las distinguidas comunicantes*, que aquí fem lo més seriosament que podem les crítiques de cine. Però no sabem una papa de filharmonies. Demés hi ha altres motius, el segon dels quals és que a nosaltres ens agraden les coses concretes. Cine? Doncs tancar els llums, tancar la boca i anar mirant i anar fent. Opera? Doncs vestir-se de frac, veure escots, dir bestieses i aplaudir. Però cine i òpera, no!

O tot figa, o tot raïm. I millor que tot, figa.

MUSSOLA

UNA LLIÇÓ D'URBANITAT

HI havia un senyor molt aficionat al tracte i a les concomitàncies íntimes amb les noies.

Bon burgès, volia el formatge tendre i les mosses més tendres encara. Quan les noies tenien divuit anys, refusava el seu tracte, per trobar que ja tenien com una subconsciència de mares de família. Era, com se veu, el tal senyor, un gran amic de la infància.

Un dia mentre una mossota jove, però garrida, s'entretenia, a instàncies del faune, a amoixar gairebé inconscientment la flauta màgica, i quan més plaentes eren per ell les tocades, la infeliç criatura deixà un instant la feina, aixecà el cap i, mirant-se'l, li digué:

—Què diria la mamà si em veiés?

I replicà el faune, irritat per la inesperada interrupció:

—Et diria que les nenes no parlen quan tenen una cosa a la boca!!...

—Jo, els dolços tots els faig a la vainilla, Manel.
—Doncs jo tot ho faig a la patata, Maria.

REDACCION

En Día: frente al Liceo
El Doble: banco núm. 18 del
paseo de Gracia

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA

UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

Lo tenemos en reparación
usando pinzo para atender las
reclamaciones

Año I — DIRECTOR: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

LA MANDANGA POLITICA

Ya les digo yo que se ha armado un hervido de casa el Ancho. Estaba un servidor andrapando aquellas secas cotidianas, cuando llegó hasta mis castos oídos la noticia del merdieri.

—¿Sabe que Cambó ha hecho la guitza a Sánchez?

—¡Caray! ¿Ahora carga a la derecha?

—Sí. Y dicen que el Gabinete se va en orris, y que no saben a quien llamar.

—Que llamen a Sala. Sala formando gabinete, no es cosa que esparvere.

Bueno. Yo ya me lo había empasado que vendrían los liberales, y, la buena verdad, esperaba que me llamarían para algún cargo de aquellos que hacen gozo. Tanto me lo había metido garganta abajo, que me lavé los pies y me afeité la faz, por si llegaba el momento. Pero ¡ca, sombrero! Llamaron a Quimet Salvatella, que tiene menos gracia que un bidet, y a Chapaprieta (¿qué se puede esperar de un nombre de este taranán?) y a un pedo de patumes, y a menguis me dejaron a las cajas. La enrabiada que tomé fué de aquellas que uno se hiere. Pero a mí no se me sortean, y por unanimidad he acordado hacerle la guitza a Alhucemas y me juego un pez que se irá en orris por poco que un servidor apriete.

(¿A qué mujer recuerda un buen médico? Pues a... ¡*Sus...sana*!)

De primer entuvio he decidido ir a las elecciones y como no me sueno con media manga, estoy dispuesto a meter la olla grande dentro de la chica. Me gastaré unos diez nabos, y si salgo haré tronar y llover en el escaño. (Y no me refiero pas a cal Escaño, ¿eh?)

(Mataró ¿en qué se semeja a La Castellana? En que a Mataró *per cebes*, y en la Castellana, ídem.)

Yo ya me tengo empescado el primer discurso, si no voy al pote en las elecciones. Me pondré tieso como una mala cosa, escupiré con elegancia y en aquel castellano que chafo, que es la envidia de Bartrina, les diré:

«Señores miembros de la Cámara. Ante vosotros se levanta otro miembro. No esperéis que meta los pies al cubo ni desbarre, pues sé la prima de este tinglado y sólo diré, para no daros la hojadelata, que Alhucemas se tiñe el bigote y que el carro de la Hacienda va a ir por el Pedregal...»

La buena verdad es que no me he empescado más porque me temo que no me dejarán seguir ni una papa más, pero creo que daré el golpe. (Ey, si no me lo dan a mí.)

(¿En qué se parece el bolsista que va a Lonja al que se ve perdido? En que busca *su-corro*.)

Voy a preparar mis elecciones. A todo hombre *de-voto* le regalaré una estampa y endiñaré un manifiesto al cuerpo electoral, que os mojaréis los bigotes.

En esto de buscar el cuerpo soy el número 1. Diré que me presento como unitario regionalista republicano alfonsino y que el que no me vote será un morros de aquello.

¡Ya se hará la astilla, ya, García Prieto, de haberme hecho un feo!

BUENDÍA Y GASSOL

BARREJA NOTICIARIA

(Surtido al alcance de todas las fortunas)

MARSELLA.—En el puerto ha ocurrido un suceso sanguinolento que ha puesto los pelos cónicos a todos los que estaban de cuerpo presente. Un barco chino (que no hay que confundir con un Bar cochino) llamado Tsé-Tsé, al atracar embistió a una nave francesa esbocinándola. El capitán del Tsé-Tsé ha dicho que en el puerto de Marsella se va a las oscuras, pues al entrar, *ná-ves* a la derecha, *ná-ves* a la izquierda...

LYON.—Una mujer ha desocupado dos gemelos. El marido, que es más pobre que una silla rota (¡pobre-silla!) está como un peral sin peras, o sea desesperado. Al alcalde, que fué a darle la enhorabuena y la lata, le dijo, poniéndose como la leche, o sea en jarras: «¿Qué hago con dos gemelos, si no tengo camisa que ponerme?»

LONDRES. — En Pycadilly (cuna del picadillo), al pasar la condesa de Brook Street por delante del número 8, tienda de betas e hilos, dió a luz una perra. Todo Dios habla de esto como si fuese una cosa del otro mundo. ¿Qué de particular tiene que desocupe una perra al pasar una condesa?

PARIS.—Un fabricante de cacao polvoriento ha pedido permiso para poner su fábrica en el piso de arriba de todo de la Torre Eiffel. Le han dicho que nones, pues no quieren que haga *caca-haut*.

(El que no la habille de francés se queda a las cajas del chiste.)

MASSACHUSSETS. — Han chocado dos trenes. Han quedado tan esmicolados que parecían los productos del doctor Andreu (*p'astillas*). Aquí, esto de los trenes es una cosa muy chocante. A la cuenta, la novia de uno de los maquinistas era guarda-agujas y cuidaba de un desvío. Se durmió y vino el rebomborio. El pobre maquinista ha muerto por el desvío de su amada.

REUS.—Pueden desmentir que la mujer del Kaiser sea hija de Reus. Por lo visto hay otro pueblo en Alemania de Arriba que para darse importancia se ha puesto Reus. Pensamos protestar ante la Sociedad de las Naciones y el Esbart Dansaire.

MOSCOU.—Aquí hace un taro que pela y la teca no se encuentra ni con candelitas. El otro día a uno que dijo que le hacían mal los... bueno, los *huesos*, se los cortaron creyendo que eran de gallina. Una avellana vale 20 millones de rublos y un ajo 50, y aun no lo quieren dar. El otro día a una vendedora tuve que ofrecerla el oro y el berebere para que el ajo diera. Resulta un *car all*, que diríamos en catalán.

AGENCIA P. BROTS

Para los que tienen ojos de piojo

Entre el estercolero de papeles de un doctor muy 7 ciencias, célebre por sus espatarrantes curas, se ha encontrado la siguiente receta:

Todo el que padezca de los ojos de piojo deberá comprarse un bastón muy obeso, ha de dejarse crecer el bigote de la cara de un modo extraordinario, ha de ponerse el sombrero de medio cantón y mirar a todos con aire de pincho.

De este modo no le pisará ni Dios. Pueden subir de pies.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

Una cabra ciega ¿en qué se parece a una mujer agarrada?

En que *to-pa-ella*.

—

Una espelma que cueste dos pesetas ¿en qué recuerda a Colón?

En que es *cara-vela*.

—

¿Qué flor busca el que sale del trabajo a las nueve de la noche?

Busca *a-su-cena*.

—

¿Y la vela de un barco en qué se parece a uno que se asombra?

En que *es-pa-viento*!

—

El que prueba un té en el Paraguay, ¿a qué se parece?

A un sismógrafo. Sí, hombre: en que «da cuenta de un té remoto». Pero también puede parecerse a un instrumento de larga vista. En que *cata-lejos*.

—

Uno que ha nacido para otro, ¿por qué es angelical?

Porque es un *ser-afin*.

—

Y uno que se me parezca muy, en Francia, ¿se parece a un senador?

Sí. En que es *mon-egal*.

ROMPECUELLOS

La solución de la tabarra del número anterior, era:

Al pasar el arroyo
te vi la liga,
como era colorada
se espantó el macho.

(No sé si es de Campoamor, o de Salvat Papaseit.)

Esta semana ya cale que se espavilen, si quieren adivinar esto:

¿Qué cosa llevan delante los hombres y las hembras, y que en el matrimonio no existe?

Al que lo encierte, le regalaremos un pase para tomar el sol en la Escollera. (Personal e intransferible.)

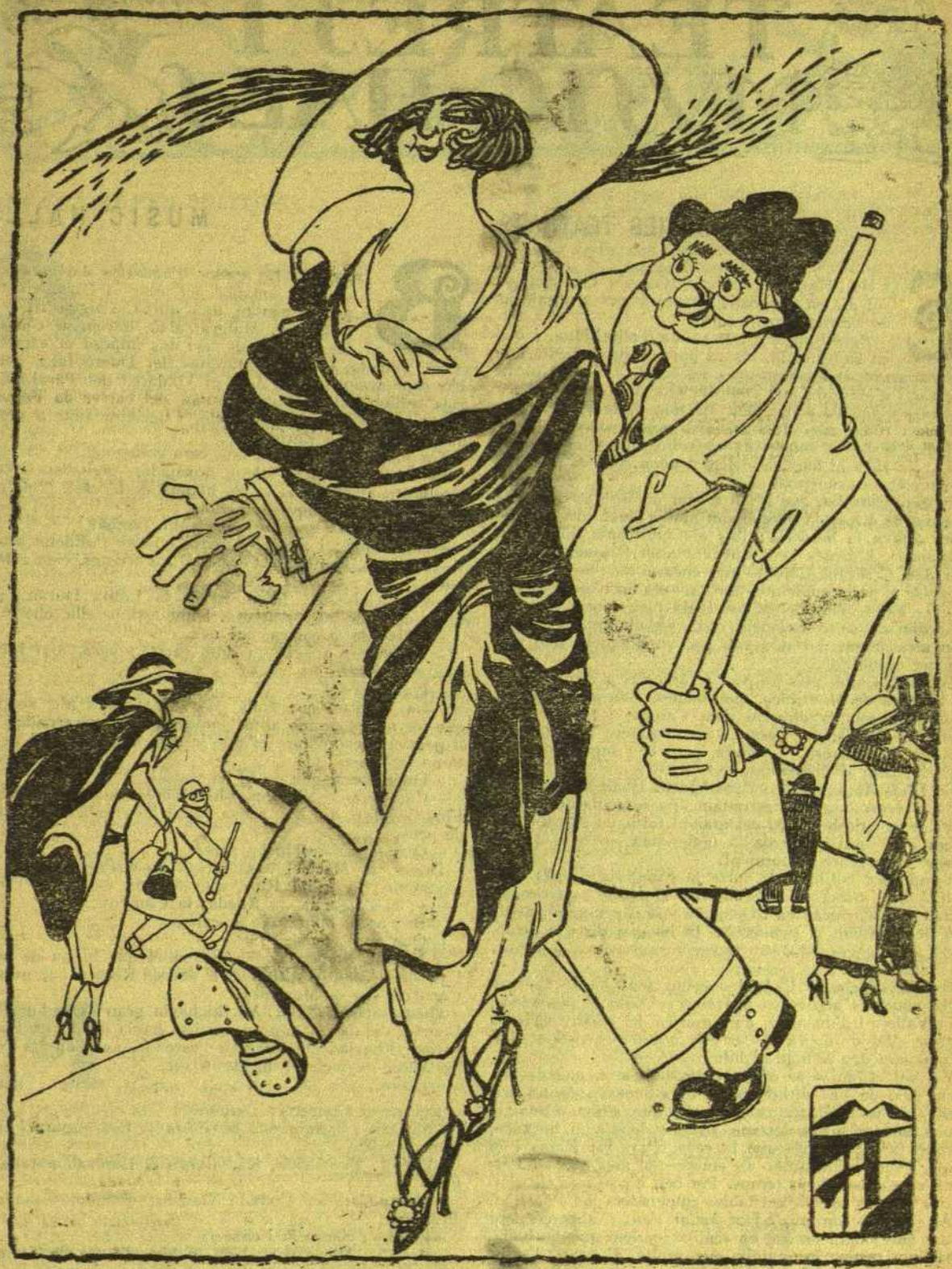

—Senyoreta, per vostè perdré el cap.
—No el perdrà, no. Ja sabrà on és...

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

Els de l'Espanyol han tret faves d'olla, com se sol dir en un sentit metafòric per a significar un aconteixement sortós.

Aquell «paiet» que es diu Vallmitjana, i que en sap un niu, els va portar una comèdia que havia arrencat de les entranyes del districte cinquè, plena de color i d'emoció; una comèdia feta amb la suor i les llàgrimes d'aquella pobra gent que *fan de la vida* perquè no saben robar més que calderilla; i la «troupe» d'en Santpere se la va emprovar, va veure que li queia pintada, com si la hi haguessin feta a mida, i la va estrenar amb un èxit espeterrant.

Aqueixa comèdia, que l'han d'anar a veure tots els que pateixen de dispèpsia perquè van massa tips; tots els que tenen fills a la borderia; tots els fabricants que tenen «romanço», i demés gent que viu amb l'esquena dreta, com don Cristòfol Colom—que encara no l'he vist mai ajupir-se ni per a collir una burilla,—els farà veure el que són les escorrialles del plaer, i els farà sentir com un remordiment de consciència cada vegada que s'enterin d'un atracament portat a cap per un d'aquells que neixen per casualitat.

Tot això i molt més ho podran apreciar si van a veure «A l'ombra de Montjuic», que, demés, està acuradament presentada sots la direcció d'en Canals, i la fan molt rebé. La Casals, en Tormo i en Santpere hi estan de primera. Els altres, de segona, però bé; segona de preferència, com si diguéssim.

En Lluís Almerich i en Pons Vinent s'han llençat altra volta a cercar la glòria, estrenant una comèdia dramàtica al «Romea» titolada «Al cel mai hi falta un núvol». No direm que sigui l'obra de la temporada, però sí que el públic la va rebre plaentment.

També pot col.locar-se entre la categoria d'èxits l'estrena d'un sainet andalús a «El Dorado». «¡Granada mía!» va donar ocasió a l'Ortas i als seus per a fer passar una bona estona al públic. No hi ha que dir que, tractant-se d'una *granada*, van haver-hi moltes explossions... de riure.

En canvi, els de l'«Apolo» estan fent aigües; i per entre aqueixes aigües va aparèixer «Pablo el pescador», d'en Vallejo i d'un altre, amb música del mestre Cristià. Aquest «Pablo» no va pescar més que un encostipat, i li recomanem que es fiqui al llit.

Els del «Còmic» se n'han d'apuntar una, que és ben seva. Allò de «El último beso, o la acusada de un crimen», és un melodrama d'aquells que s'han d'anar a veure portant mitja dotzena de mocadors a la butxaca, perquè fa plorar més que la ceba crua. En Rojas i la Caparó van entusiasmar els «morenos» més que en Lerroux en els seus bons temps. Pot ben dir-se que els simpàtics artistes són els veritables emperadors del Paral.lel.

Al «Tívoli» continuen fent *ballar l'ou*, o almenys fent veure que balla; perquè en realitat creiem que no balla, sinó que penja, lo mateix que molts d'altres. També s'aguanta *El castell dels tres dragons*, en espera de que estrenin «Pel teu amor», d'en Poal-Aregall i del mestre Ribas, que ens asseguren que serà el ¡*no va más*! de les obres líriques catalanes, tant per la seva qualitat, com perquè s'estrenarà tancant la temporada, quan l'empresa també està a punt de dir ¡*no va más*!

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Brrr!!... La fredor d'aquestes darreres nits convida ton poc per anar al Paral.lel com per a pendre una dutxa d'aigua freda a mitja nit. Malgrat això, havem de complir les obligacions que ens imposa el sacerdoci de cronista, i cap el Marquès del Duero falta gent. Un cop davant de «L'As»—el «Palace» del Paral.lel,—més enllumenat que un aparador del carrer de Ferran, no podem resistir la temptació, i decidim anar a veure què diu el *sanyó* Enric.

Tot just entrem, paf!, una cara coneguda.

Es l'Alonso, aquell atleta, boxejador, periodista i corresponsal, el qual ens fa els honors de la casa i ens explica com marxa aquell tinglado.

—Escolta, tu: que fan boxa aquí, també?

—No, home; i ara! Es pensa que és l'«Edèn» això?

—Perdona, home; no t'enfadis. I d'artistes, com esteu, noi?

—Oh! Colossal! Miri: hi ha la Lolita Duran, que canta més que un rossinyol... I que està bé ella, eh?

—I això de la careta, què és?

—Un cuplet que canta amb careta; però, així i tot, està estupenda.

—I què més?

—La Elofrac, que balla 39 rumbes cada nit, sentint que les mides de moralitat imposades pel governador no li permetin complaure el públic com ella voldria i acostuma fer-ho.

—De manera, que no hi ha vistes?

—Ca, home! Ni pensar-hi! Totes estan refredades. Fins l'Elofrac diu que pensa ballar les rumbes amb capa de pells.

—Quines artistes hi ha més?

—Doncs, la Maribel, una xicota moníssima que els hi recomano; la Julita Ruíz, que segueix essent mo't formosa; la Zuigarita, la Rueda, la Campos...

—Bé; prou, home. No et cansis.

—Que no es queda?

—No cal, home; ara ja sabem el que hi ha de nou, i ja hem complert el nostre deure. Records al mestre Caparrós i a la Mariposa.

Quan sortíem de «L'As» hi havia gran escàndol a un Concert del davant, on una artista havia denunciat l'amo perquè l'havia feta sortir a l'escenari amb menys roba de la que es porta el dia de néixer.

* * *

Els altres Concerts? Demanin!

«Alcázar»: «¡Aquí está la Gloria!», Eva Segura i Granito de Sal.

«Edèn»: Preciosilla, Karsakowa & Lorenzi, parella de ball.

«Monte-Carlo»: Conxita Garzon, Carmen Caballero, Pràxedes.

«Folies»: Sarsuela i concert.

«Royal»: Marguerida Vila, Sobiet, Lluïsa de Tormes.

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

ELS QUE HI FAN POLITICA

A COSTUMA *ésser un viu que escombra cap dins, o bé un tou, d'aquella classe de tous que no hi veuen més enllà del nas.*

Els primers, diuen: «Quin nom porta el nostre? «Barcelona»? Doncs, visca Catalunya! «Español»? Viva España!» I així, com si fos per obra i gràcia d'un Reial decret imaginari, tots els del primer són separatistes furibunds, cambonians convençuts i reconsagrats crònics, i tots els del segon, caraltistes fins el moll de l'ossamenta, de la «Unión Monárquica» per dret propi i castissos com un governador de Sòria.

Això, naturalment, ha produït un rebombori de cà l'Ample entre els socis andalusos del primer i els que a l'ensems que ho són del segon, ho són del «Bon Cop de Falç del Districte V.º». Els primers han de veure jugar els seus fent muts i a la gàbia, doncs si parlessin semblarien espies, i, qui sap!, potser rebrien. I, demés, que no sonaria bé jalear *en Piera o en Sagi amb un* ¡olé tu cuerpo zerrano!

I els catalanistes de l'«Español» no saben com fer-ho per a demostrar que el senyor Sala els rebenta i que són de la flamarada i que el nom no fa la cosa.

Es el que diu en Solé de Sojo: «La Lliga no va tenir un dels seus primers regidors que es deia López Gómez?» Però no hi valen raons, i els senyors que fan política extremen la nota ferrenya dels blau-grana i la inconsútil dels de càn La Riva. Fins el dia que el personal es renovi i en Peris torni a manar a càn «Barcelona» i en Tallada talli el bacallà a cà l'«Español». Llavors es girarà la truita i els de les quatre barres votaran el baró de Viver i el nom «Español» serà sinònim de separatisme rabiós.

Que exagerem? No es creguin, no, que tal com van les coses...

TANOCA

FUTBOL

S. K. CECHIE KARLIN, DE PRAGA
R. C. ESPAÑOL :: :: :: ::

MOLTES vegades els nostres avis ens havien contat escenes tràgiques de la guerra carlista, però, degut al nostre tarannà papitesc, no en fèiem cabal. Les facècies dels «karlins» de l'altre dia ens varen convèncer de què són gent temible.

Quan un davanter prenia la pilota pel seu compte, ja podien posar-n'hi de gent davant d'ell, que fins que topava amb en Zamora no es restablia la normalitat.

Amb uns «karlins» així per les muntanyes, estem segurs que n'Anfòs XII no hauria sigut rei. Tot lo més que podia succeir, que s'emportés el *trono* en Zamora.

Varen registrar-se un reguitzell d'atacs de *nirvis* a causa de lo molt que va jugar el gran porter.

L'Elias i en Canals, amb aquell *empuje* tan característic, ens varen donar gust (deportivament parlant).

En Montesinos diu que no jugarà net fins que el senyor La Riva li regali un bidet.

En Laredo i en Ventura, que varen treballar de valent, han fet el ferm propòsit d'afaitar mitja humanitat, en cas que un altre dia no els hi recompensin llurs esforços amb aplaudiments.

El gran Kaliwa, que tothom deia que era un porter dels que n'entren pocs en un quiosc, resultà una mona esllanguida i mústega, que es passejava amb calçotets i gorra de dormir i feia col.lecció de gols.

Els de l'«Espanyol» preparen un partit que el perdran per 40 a 0, i serà reservat per als socis del «Barcelona».

Ep! Que això és una confidència.

ATLETIC-BARCELONA

En el camp de Sant Mamés s'ho varen fer els «leones del Norte» amb els nostres, i, encara que ens sigui sensible, havem de confessar la veritat i hem de dir que els del Nort ho xafaren més bé que els de casa i, per aquest motiu, per aquest sol motiu tan petit, varen guanyar-nos. Qui ho tenia de dir? De totes maneres, si no hagués jugat l'Encinas potser no haurien guanyat, perquè el noi és dels que porten caca a la sola de la sabata.

Senyor Gamper: Nosaltres l'habillem de molts bons consells, i en aquesta ocasió li hem d'aconsellar que compri un passatge fins a Vigo i que després amb la seva influència faci declarar una vaga completa i eterna de ferro-viaris per a que no pugui tornar mai més a Sant Mamés l'Encinas a defendre els nostres colors.

EUROPA-PFORZHEIM

Els xicots d'en Matas jugaren diumenge el segon partit amb el «Pforzheim», campió de Baden; per part dels alemanys va notar-se un gran interès en pendre la revenja de divendres; però, sigui perquè els nostres ho valen o perquè els altres valen menys, el resultat fou que els de Baden van *badar* i l'«Europa» guanyà el partit per 2 a 1.

Els nois de Gràcia donarien molts mals de cap als «eternos rivales» si arribessin a entendre's; però semblen una família mal avinguda; mai aconsegueixen unificar l'efecte dels seus jocs individuals.

Van distingir-se en Cros, l'Olivella, en Pellicer i en Bordoy.

Dels estrangers agradà l'Hoffmann.

Hem volgut explicar-nos perquè els nostres futbolistes no ompliren totalment el camp del carrer de la Indústria; un amic ens ha dit:

N'hi havia molts que van passar-se la tarda a Canaletes esperant els resultats del «Barcelona».

(!!) *Le digo a usted guardia...*

LES TORTUGUES

Un dels Instituts de segona ensenyança de París, està instal.lat en un vast i preciós immoble del barri llatí. El seu porter, vell de l'ofici, disfruta d'una còmoda habitació a la planta baixa i d'un jardí, tot bufonet, on cultiva algunes floretes i també algunes llegums; tal vegada, i no ho dieu pas, més llegums que flors. El jardí està tancat, a tot el llarg d'un carrer poc concorregut, per unes parets amb reixes i una porta excusada.

El porter, bon amic dels escolars, està ensenyant-los-hi una tortuga que li han regalat, i que es proposa deixar anar pel jardí, per a que creixi i es faci bonica. Passa, en aquell moment, el professor d'Història Natural, i li mostren la bestiola, i el professor, amb aire de suficiència i desdenyosament, els hi diu:

—Bah! Es un exemplar vulgar de tal espècie. Ni es tornarà bonica, ni creixerà més. Ha arribat ja al seu màxim desenrotllo, i no espereu, per tant, ni augment de dimensions, ni canvis de color.

Els estudiants van imaginar fer una broma al porter, la qual, a l'ensems, valgués també pel mestre. D'imaginació fecunda i ràpida resolució, alguns d'ells van anar a raure a un dels marxants d'animals que tenen botiga entre el barri llatí i el Jardí d'aclimatació. S'encararen amb l'amo de l'establiment i li proposaren això:

—No volem comprar cap tortuga. Volem tan sols pendre un *abonament de tortugues*. Deixarem una quantitat per fiança i ens facilitareu cada vuit dies, i pagant el que sigui, una nova tortuga, més grossa cada vegada i més variada de colors, que nosaltres anirem tornant-vos així que rebem les noves.

Tancat el tracte, es posaren d'acord amb un dels bidells de l'Institut, mitjançant forta propina, i d'aquesta manera, cada setmana, quan els venia bé, treien del jardí del porter la tortuga i la substituïen per una altra de més grosseta.

A la primeria el porter no n'hagué esment; però al cap de dues o tres setmanes la creixença de la tortuga era tan evident, que cridà l'atenció del bon home. Comunicà les seves observacions al professor, el qual de moment no en féu cap cas; però a la fi examinà amb insistència la bestioleta i es va quedar parat i capficat.

Seguia la broma. Els estudiants continuaven fent substitucions de tortugues, substitucions que arribaren a ser fenomenals de tan brusques. I els canvis de tamany i de colors de la tortuga arribaren a tal *evidència*, que el professor, confós i desconcertat, començà a enviar notes i Memòries a l'Acadèmia de Ciències, denunciant i comentant aquell cas extraordinari que contradeia les lleis establertes. I els acadèmics somrigueren i s'arronçaren d'espatlles, i el pobre professor estava mig atordit.

Quan els estudiants no van ja trobar tortugues més grosses, semblava que la cosa havia d'acabar-se. Doncs, no; llavors començaren, en cada substitució, a minvar el tamany de les tortugues, fins arribar al punt que la nova tortuga tenia quasibé la meitat de la grandària de la primera. I podeu imaginar-vos el suplici del professor i l'estranyesa del porter, el qual ja ho havia esbombat per tot arreu, sense desxifrar l'enigma.

Vingueren després noves substitucions, cada vegada més freqüents i cada vegada més atrevides, passant bruscament de la tortuga més petita a la més gran, i viceversa. Això va acabar per escamar a tothom i la broma va acabar-se, perquè tot té fi.

I el professor va canviar d'assignatura.

—Mai hauria dit que hi haguessin tants aspirants per aquesta plaça de professor. Figuri's que jo faig el seixanta nou!...

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

UNA RAÓ

—Com! Et banyes després d'haver menjat? Et farà mal!

—I ca! No veu que sols he menjat sardina?

(De *Le Sourire.*)

—Diuen que ets un polític de gran potència. M'agradaria veure-ho!

(De *Le Journal Amusant.*)

—Com se'n diu de «trencar» en anglès?

—«Broken».

—Doncs el gerro de la Xina..., broken!

(De *Le Journal Amusant.*)

—Hi ha un senyor que pregunta si la senyora rep...

—Això depèn de quant!

(De *Ruy Blas.*)

CONSULTA

—El seu mal és un excés de... passió amatòria. Convé que allunyi del seu costat a la seva esposa per una temporada.

—No ho cregui. A qui tindré d'allunyar és a la dona del meu amic Pasqual.

(De *Ruy Blas.*)

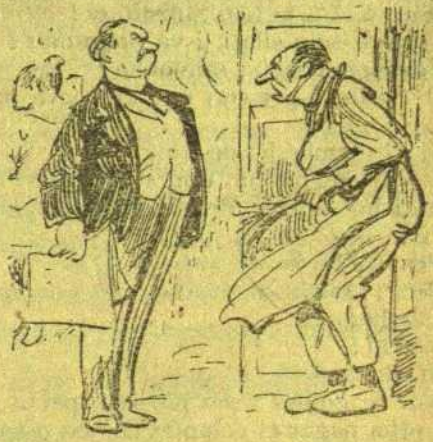

—Qui crida així? El gos?

—No. Es la senyora que canta.

(De *Le Journal Amusant.*)

FONDA DE POBLE

—Goita, tu, Manela! Aquests senyors han deixat a fora les sabates. Per què serà?
—Potser els molestava el mal olor!

(De *Le Rire.*)

EN EL RESTORAN

—Tu, Nineta! Si tornes a fer-te senyals amb aquell senyor, m'aixeco i li clavo una clatellada.
—Ai, sí! Fes-ho, marit meu! Així et donarà sa targeta i sabré qui és!

ECONOMIA

—Ai, xatet meu! Què diria ta muller si ens veiés així?
—Em diria que si ella hagués fet el preu, m'hauria estalviat un duro.

(De *Le Rire.*)

A CA L'ENDEVINADORA

—Ara mirarem la ratlla dels negocis...
—M'haig de despullar?
—No. Em refereixo a la de la mà.

(De *Ruy Blas.*)

EL FRACAS DE L'ISIDOR

N'Isidor estava vacant. Això vol dir que la seva flàvia, la Lulú, li havia fet el salt amb un de l'Uruguai, més carregat de plata que un bombó de xocolata.

Per això, N'Isidor, l'altra tarda, al veure que a la Rambla una xicota jove, rossa, vistosa, es parava a mirar-lo, va pensar: «Peix al cove!» i va dedicar-li el més afable de sos somriures. Ella, la rossa, va correspondre-li.

—Carai!—va dir-se N'Isidor. Això és fet! I que no és una meuca, no! Prou que es veu! Sembla una modisteta o dependenta. Bah, bah! L'empendré, li proposaré anar al «Pavillon», i un cop allí... Lulú, ja tens substituta!

Va dirigir-se a ella i li va preguntar:

—Vostè em coneix, senyoreta?

—De vista. I per cert que desitjava molt parlar-li.

—Sí? Jo també ho desitjo.

—Ja ens entendrem, doncs.

—Així ho espero. Però... vol que agafem un auto?

—Per què?

—Per... anar... a una casa on estarem sols... Al «Pavillon»!

—No cal!

—Sí, dona.

—No. Si només volia parlar-li per a veure si vostè volia pagar el comptet de 560 pessetes que em va quedar a deure la Lulú, la seva amiga. Jo sóc la seva modista, sap?

N'Isidor encara fuig.

«TODO ES SEGUN EL COLOR...»

Cinquanta cinc vegades!!... Cinquanta cinc vegales li va posar banyes a en Peret la seva amorosívola esposa Maria-Lluïsa; i no és que ella fos lo que se'n diu «un pendejo», no; tota la culpa la tenia aquella bestiassa, xacal barrejat amb hipopòtam, que va portar-la al món; en efecte, donya Adoració havia descobert el medi d'augmentar els ingressos de la casa sense que l'honor marital tingués la més lleugera sospita; home casat (són els que millor guarden els secrets) que mirava a Maria-Lluïsa, eren cinc centes pessetes que donya Adoració «negociava»... *si había de qué,* i si no, fora i un altre!!

I en Peret restava enlluernat quan la seva sogra trobava cada mes un grapat de pessetes, provinents, segons deia, d'*errors de suma*...

Però tot s'acaba; una vegada hi hagué un *error de suma* que no es va poguer *aclarar* ni amb el 606... Desgràcies!! La pobra Maria-Lluïsa la dinyà «por do más pecado había»...

Avui s'exclama en Peret de què la seva sogra no s'equivoca sumant i menja més cada dia; mentre donya Adoració diu sempre que parla de la difunta:

—Si tindria bon cor la meva filleta, que prenia els marits de les altres per no malgastar el seu!...

Infeliç!!

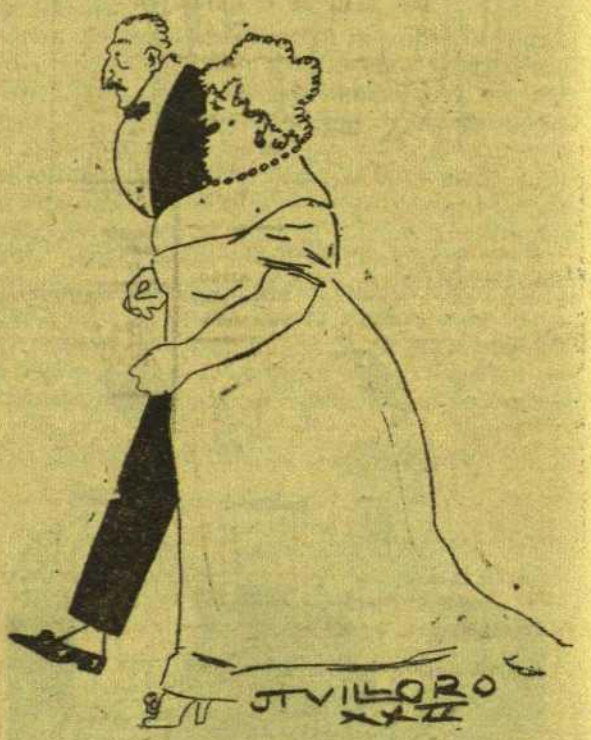

—Jo no viatjo mai quan fa tempesta.
—Per què?
—Perquè, com que sóc concertista, sap?, i diuen que el llamp mata al que toca!...

*** Copiem de *El Universo*, de Madrid:

«Pío XI fué elegido Papa antes de serlo.»

Ai, caratsus! Ves quina notícia! Sempre se'n saben de noves.

*** *El Mundo*, de Madrid, va publicar un gravat que figurava els buços cercant els nàufregs de la golondrina, el qual portava un epígraf que deia:

«Los bufos en acción.»

Això sí que és agafar les coses pel seu costat «bufo».

*** Un amic nostre ens encoloma la següent llista de paraules sàvies per a ús dels ignorants:

Cariátide: mal dels queixals.
Morabito: habitació de moros.
Ludibrio: pasta per a netejar metalls.
Luctuoso: greixós.
Maniqueo: «magreig» perllongat.
Nepotismo: Reuma articular.
Apotegma: Un mal gra.
Apoteosis: l'últim quadro d'una obra.
Rododendro: general grec.
Invulnerable: que no deixa passar l'aigua.

*** L'admirable «Tenu», que des que li van bufar aquell ou bellugadís al «Tívoli» està que vol tirar-se al teatre de totes passades, ha tingut una pensada: la de traduir «La Dame de Pique».

Ara com ara, ja ha traduit el títol: «La mujer que admite varas».

BONS LINOTIPISTES, nets i de bona producció, precisen en l'impremta de «Papitu», carrer Nou, 45

Lac Hagamos: Al cove, per brutícies.—*Vivi*: No, senyor. No en sabem res.—*D. López*: Endevinada, minyó.—*Roberto*: Vaja un *plantón*! El vaig esperar de les 3 a les 9!—*Muti-mut*: No ens acaba d'engrescar. Paraula.—*Sense figa*: Té bon ull, vostè.—*Un gatet d'Angora*: Anirà, si no fa mal temps.—*Tremús*: Miri: *camelos*, no. Al pa, pa, i al vi, vi. Entesos?—*Una nena que..., etc.*: Vostè farà amb el dit lo que vulgui, però versos, no!!—*Rei del Suro*: S. M. l'ha pifiada.—*Pura, Casta i Virginia*: Hola! Com ha anat això? El conte està bé, però lo altre no.—*Pepeta*: I un be negre!—*Dos camàlics*: Posi's tranquil. No ho direm ni a la portera.—*Nano*: Pssè! Potser sí que ho publicarem. No li diem que «sí» ni que «no». Farem pel que ens trobarem.—*Caringito*: Res. Ha tingut una hora tonta.—*Pastetes*: El ninot és dolent, però en canvi el xisto no val res.—*Tres corridos*: I pensar que com a corridos potser queden com uns homes!...—*Pagès*: Per pagès que sigui, compendrà que «bròquil» no és consonant de «desnarit».—*Nandu*: Res: no podem dir-li res.—*Patro*: Pum! Quin geni, caral! En farà pocs d'anys vostè si segueix així.—*Frarot, Un gitano ros* i *Comanduler*: Un dia d'aquests. I que se'n parlarà.—*Roc Ric Ruc*: Mau! Això fa cara d'afanat.—*Siliquitusquimani*: Vaja un seudònim, peHo!—*Sòmines*: Un dia és un dia, jove. Faci's el càrrec que l'hi han dit, i miri, no s'hi encaparri.—*Ros*: No va.—*Manel*: Tampoc.—*Un «torero» d'hivern*: No farem fira.—*Pau Virosca*: La poesia no fa tropa. Es neula i coixa.—*Un gamarús*: Ai, Senyor! Quina mala sombra!

En queden un femer.

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

MONTE-CARLO
Exito de la canzonetista de la riqueza y la elegancia
CARMEN CABALLERO
de la arrogante y hermosa canzonetista
EMILIA PRAXEDES
y la cancionista DORA ARAGONESITA

LA BUENA SOMBRA
Instal.lació espléndida. Programa atractiu. Temperatura agradable. Noies maques. El lloc més elegant de Barcelona.

TEATRE VICTORIA
Companyia Gisbert. Tots els dies, programes variats. Exit de PIM-PAM-PUM i l'humorada còmico-lírica EL GALLO DE MORON

TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevil d'en Santpere.
Gran èxit de ELS POLVOS DEL DOCTOR RIVELT i la comedia A L'OMBRA DE MONTJUIC (tres actes de J. Vallmitjana)

POMPEIA
Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall.

ALCAZAR ESPAÑOL
Gran èxit de ¡AQUI ESTA LA GLORIA! Les formoses estrelles EVA SEGURA, la GRANITO DE SAL i LOS SIBARITAS. ELEGANT CABARET.

ROYAL CONCERT
Exit de LLUISA DE TORMES, MARGARIDA VILA i PAQUITA SOBIET.

TEATRE COMIC
Companyia dramàtica Rojas - Caparé.
Gran èxit del drama passional EL ULTIMO BESO (La acusada de un crimen)

FOLIES BERGERE
VUITANTA ESPETERRANTS ARTISTES
La sarsuela de gran èxit en un acte
LA NOCHE DE REYES
SOUPER-TANGO A L'ELEGANT FOIER.

LA INJECCIO «W. G.» I ELS «SELLOS BALSAMICOS», ES LO MILLOR PER A CURAR LA BLENORRAGIA.—FARMACIA GERMANA: RONDA S. PERE, 15

PRINCIPAL PALACE PLAÇA DEL TEATRE, 2 i 4 TELÉFONS 5125 i 4736 A :: Cada dia, tarda i nit, gran èxit de la colossal revista **CRI-CRI**
Magnífic decorat dels escenògrafs Deshays i Arnould, Castells i Fernández, Morales i Colmenero. 600 trajos nous de la casa Max Weldy, de París. 100 ARTISTES ESPANYOLES I ESTRANGERES. — Aneu-hi, papitaires, que en sortireu satisfets.

Nuevas Pesquerías de Cataluña
TELLERINES, «PERCEBES», MARISCS, LLAGOSTINS, MUSCLOS, etc., etc. — Preus mòdics en tota mena de peix del país i del Cantàbric.—*Llocs de venda*: ARIBAU, 95; TRAFALGAR, 5; SALMERON, 10; VALÈNCIA, 306 : : : : : : : : : : : :

PRODUCTES HIGIÈNICS AMERICANS

Premiats a totes les Exposicions mèdiques i científiques
Medalles d'or a Milà, Buenos Aires, Gènova i Barcelona

Tònic Arrissador
RICHARTE III

Producte especial i únic amb el qual s'arrissa el cabell sense retorts ni foc. Al mateix temps neteja la caspa, evita la sortida de cabells blancs i cura totes les enfermetats del cuiro cabellós. Son perfum és fi ielegant.

VENDA: EN PERFUMERIES. — DIPÒSIT: SALMERON, 72, BARCELONA (GRÀCIA). — TELÈFON: 249 G.

GRAN RESTAURANT VILA

(Cambio de dueño)

Cubiertos a 2'75, 3'75, 4'50 y 5 pesetas

SALON PARA BANQUETES — PASAJE DEL CRÉDITO, 5 Y 7

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

CAFÉ Y BAR

RESTAURANT

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restoran de nit, amb tzigans.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (*davant l'«Espanyol»*)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

EL RUIDOSISIMO PLEITO DE MILLAN ASTRAY CONTRA LAS JUNTAS DE DEFENSA

Primer folleto de la «Biblioteca Actualidad»
32 grandes páginas : : : : : : **50 céntimos**

TEXTO INTEGRO DEL
EXPEDIENTE PICASSO

Segundo folleto de la «Biblioteca Actualidad»
64 páginas de texto : : : : : : **50 céntimos**

JOIES VERITABLE OCASIÓ

i objectes usats de totes classes

Tallers, núm. 41

Aquesta casa ven únicament joies i objectes procedents de Montepius, Subhastes i compres a particulars

LA NAVAJA BOUÉ

ES LA MAS PERFECTA Y ECONÓMICA POR LA DURACION DE SU CORTE FINO Y RESISTENTE ADAPTADA POR LOS BARBEROS

FABRICADA EN **SOLINGEN**

M. BOUÉ

RAMBLA DE LAS FLORES, 11.

BARCELONA

PROBARLA ES ADOPTARLA

VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:
Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DR. SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:
Sífilis (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticária*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:
Impotencia (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DR. SOIVRÉ. — Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: *Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfien sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

PELL — SIFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DERMIC DEL DR. MONTAÑA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.ª

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. Lavajes y casa de curación, LA MUNDIAL, Espalter, 6.

SIFILIS — PELL

CLINICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.

Diariament aplicacions del Salvarsan (606), Neosalvarsan (914), Silbersalvarsan, Neosilbersalvarsan, Galil (1116), Sulfarsenol, Trepol, etc. S'injecta a qualsevol hora del dia i fins a les 11 de la nit, pel propi doctor. Preus especials per a Pupiles.

GRAN CABARET CAFÉ CATALA

RAMBLA DE SANTA MONICA, 6
(COLISSEU DE LA BARRILA I DEL BON HUMOR)
Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres.

EMBARAZO - PARTOS - ENFERMEDADES DE

la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica, lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8

IMPOTENTE

Deja usted de serlo en el acto empleando el INTRODUCTOR pat.
Prospectos contra envío o'30 pesetas en sellos
Aparatos contra pesetas 15, Giro Postal o sellos

A. FICHTNER - Industria, 205 - Barcelona

LA BONA FAMILIA

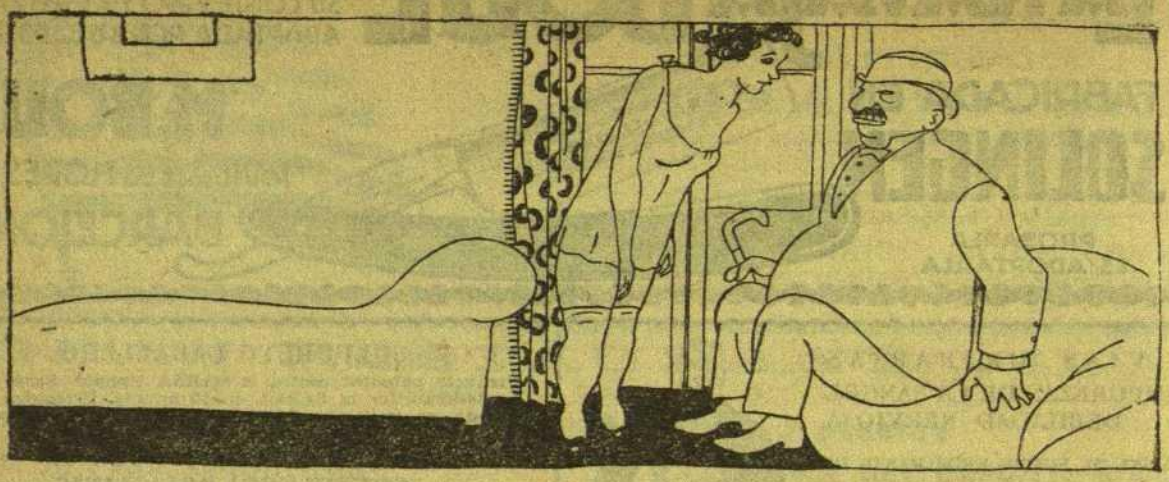

El marit a la fàbrica mentre la esposa fa el sopar.

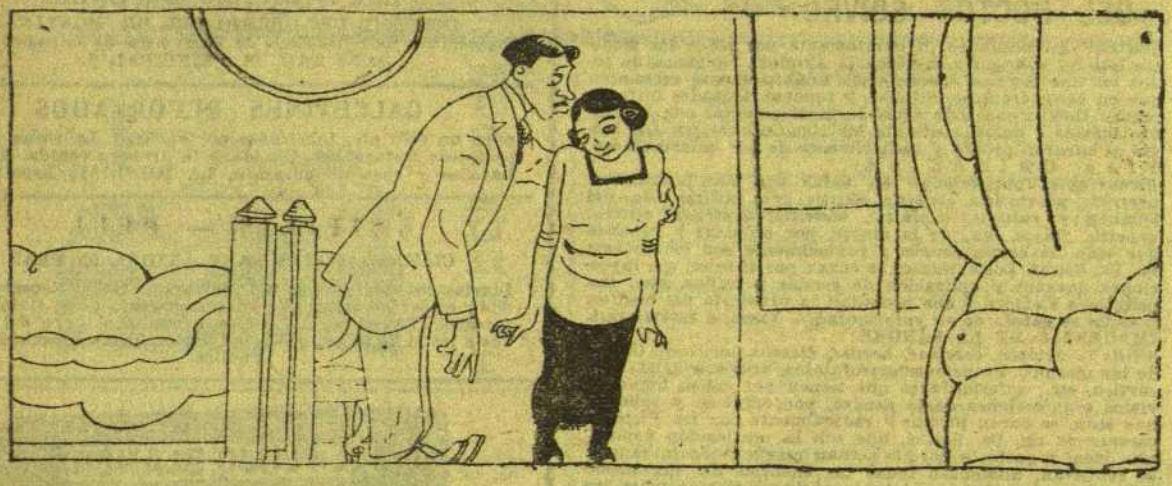

La esposa escalfant el sopar mentre el marit és a la fàbrica.

El noi treballa perquè els pares es fan vells.